

TROUW

Leesexemplaar

LOTTE LEENAERTS

TROUW

Neem je genoeg met genoeg
of zet je alles op het spel?

PELCKMANS

HOOFDSTUK 1

Isa

Het gehuil van Elena ging door merg en been en haalde Isa uit haar diepe slaap. Zuchtend draaide ze zich om tot ze met haar gezicht naar Scott lag. Scott lag op zijn zij. Zijn bovenlip werd een stukje naar boven getrokken door de manier waarop zijn hoofd op het kussen rustte. Isa begreep niet hoe het in godsnaam kon dat hij niet wakker werd van Elena en gaf hem ongeduldig een por tegen zijn schouder.

‘Scott!’ siste ze. ‘Elena is wakker.’

Scott kreunde en draaide zich op zijn rug.

‘Ga eens kijken, misschien wil ze haar flesje’, moedigde ze hem aan.

Elena was nu vier maanden oud en sliep vaak door, maar toch huilde ze ’s nachts nog af en toe.

‘Dit is niet haar “ik-heb-honger-gewezen”. Misschien is ze haar tutje kwijt’, mompelde Scott slaapdronken. ‘Kan jij niet even gaan kijken?’

Isa draaide zich opnieuw om en keek naar de gloeiende, groene cijfers op haar wekkerradio.

‘Nee, Scott, komaan. Ik moet binnen twee uur opstaan om te gaan werken. Jij hebt heel de dag vrij. Je kan in de namiddag toch een dutje doen, wanneer Elena slaapt?’

Het was twee november, en hoewel het koekjesbedrijf waar Scott de boekhouding deed collectief had besloten om die dag te sluiten, moest Isa wel gaan werken. 'Er moet permanentie zijn op de salesafdeling', had ze tegen Scott gezegd, maar dat was slechts gedeeltelijk waar. Er moest inderdaad iemand aanwezig zijn op haar afdeling, maar ze wist zeker dat ze niet de enige was die vandaag toch zou komen werken.

Scott zuchtte diep en sloeg de dekens aan de kant, waardoor een koude luchtvlaag de fijne haartjes op Isa's benen overeind deed staan.

Terwijl Scott in de kamer naast die van hen bij Elena ging kijken, trok Isa de dekens wat strakker om zich heen, zodat ze weer in haar warme cocon zat. Ze hoorde hoe Scott door Elena's slaapkamer ijsbeerde, waarschijnlijk met de baby in zijn armen, want haar gehuil was opgehouden. Isa sloot haar ogen. Het zou snel zes uur zijn.

* * *

Tien minuten later, of zo leek het toch, werd ze gewekt door het schrille gepiep van de wekkerradio. Scott schrok wakker, maar draaide zich schaamteloos op zijn andere zij, met zijn rug naar haar en twee derde van de dekens met zich meetrekkend. Isa ging rechtop zitten en wreef in haar ogen tot ze zwarte vlekken zag. Haar voeten gingen op de tast tot ze haar pantoffels vonden, en met haar armen om zich heen geslagen ging ze naar de dressing. Althans, dat was toch hoe ze de kamer momenteel nog gebruikten. Scott had allang tegen iedereen die het wilde horen verkondigd dat de tweede kinderkamer niet lang leeg zou blijven. En dat het toch zo tof zou zijn als de leef-

tijden van de kinderen niet te ver uit elkaar lagen. Isa probeerde de krop in haar keel weg te slikken, maar slaagde daar niet in. In plaats daarvan trok ze een van de schuiven voor zich open en koos ze een paar lichtgrijze *overknee* kousen uit. Ze zouden perfect passen bij de marineblauwe, ribfluwelen rok die ze de vorige avond al had klaargelegd. Isa haalde een lichtgrijze trui van de hanger en hield die naast de rok. Ze was er zich van bewust dat de fijne, donkerblauwe lijnen de diepe V-hals nog harder benadrukten. Haar lippen krulden om in een glimlach.

Olivia

Olivia bukte zich om een Franse bulldog op haar blauwgrijze kop te krabben en het beestje liet haar tong uit haar bek hangen in wat leek op een koddige grijns.

‘Nog even op wandel om te genieten van het zonnetje?’

Ze legde haar hoofd in haar nek toen de man aan de andere kant van de leiband antwoordde.

‘Ja, vanaf morgen zullen het kortere wandelingen worden. Ik hoorde daarstraks op de radio dat we de rest van de week regen kunnen verwachten.’

Olivia kwam overeind en knikte. ‘Ik ben met Bodhi vanochtend ook nog een extra lange wandeltocht gaan maken, en als het weer het toelaat, gaan we vanavond nog eens.’

De klant had een veelkleurig flostouw met twee knopen vast en zijn bulldog kon haar ogen niet van het stuk speelgoed afhouden.

‘Zo te zien heeft dit schatje nog wel wat energie over.’ De

hond kwispelde zo hard dat heel haar achterlijf van links naar rechts zwiepte en haar baasje begon te lachen.

‘Ik vermoed dat Lola het grootste deel van deze namiddag nog buiten rond zal rennen met haar nieuwe aanwinst.’

De hond ging zitten toen ze haar naam hoorde en hield haar kop schuin.

‘Lola heeft eigenlijk ook nog een hondenluik nodig. Ik ben pas verhuisd van een appartement naar een huis hier in de buurt, zodat ze vaker buiten kan.’

Hij keek glimlachend naar het hondje aan zijn voeten. ‘Nu laat ik haar ’s ochtends en ’s avonds telkens wel buiten, maar omdat ik overdag niet meer zo gemakkelijk naar huis kan komen, zou het beter zijn als ze zelf naar buiten kan als ze dat zou willen.’

Olivia draaide zich om op de hielen van haar schoenen en deed teken dat de man haar mocht volgen.

‘Hier staan de katten- en hondenluikjes.’

Ze wees naar een grote doos met een luikje en een labrador op. ‘Zoiets zal vermoedelijk te groot zijn.’ Ze knielde voor het schap en schoof enkele dozen opzij.

‘Dit zou wel een optie kunnen zijn. Ik heb normaal ook nog een modelletje dat net iets beter isoleert.’ Ze keek omhoog en liet hem de doos zien die ze vasthield. ‘Maar dat zie je natuurlijk ook wel aan de prijs.’

De man liet zijn ogen over de tekst op de achterkant van de doos glijden. ‘Heb je dat andere model ook in de winkel liggen?’

Olivia schudde haar hoofd. ‘Daar heb ik gisteren de laatste van verkocht, maar er zouden er eind deze week nieuwe moeten binnenkomen. Als je wil, kan ik er eentje opzijleggen. Dan

kan je gerust nog eens terugkomen en de twee luiken met elkaar vergelijken.’

Lola, die dacht dat Olivia op haar hurken was gaan zitten om haar beter te kunnen aaien, was vlak voor Olivia’s neus neergeploft en staarde haar afwachtend aan. Olivia omkaderde het schattige snoetje met haar handen en kriebelde met haar vingers achter Lola’s oren. De Franse bulldog knorde zachtjes en Olivia kwam na een laatste aai opnieuw over-eind.

‘Als je me even volgt, dan noteer ik je gegevens. Zodra de nieuwe lading hondenluiken binnen is, dan bel ik je wel even en kan je altijd eens komen kijken.’

Olivia trok een memoblok van het schap onder de kassa en ging aan de kant, zodat Brent een gigantische zak konijnenvoer kon afrekenen voor een moeder met twee kleine meisjes aan haar zijde.

BELLEN WANNEER HONDENLUIKEN BINNEN ZIJN

Ze kriebelde het vluchtig op het blaadje, maar liet boven de zin nog wat ruimte. Haar pen bleef boven het papier zweven en ze keek de klant vragend aan.

‘Op welke naam mag ik dat zetten?’

‘Mateo Jespers.’

Nog voor ze haar volgende vraag kon stellen, dicteerde hij al traag zijn gsm-nummer.

‘Overdag kan ik niet altijd opnemen, maar als je een bericht inspreekt, weet ik dat ik eens moet binnenspringen.’

Ze scheurde het blaadje van de blocnote en pinde het vast

op het kurken prikbord achter de kassa, dat zwaarder beplakt leek dan de afficheerpaal in het midden van het dorp.

‘Komt in orde’, zei ze opgewekt. ‘Je kan eind deze week een telefoontje verwachten.’

Mateo rekende het flostouw af en vertrok richting uitgang, een vrolijke Lola in zijn kielzog.

Isa

Zoals Isa had gehoopt zat haar rok strak genoeg om haar billen te accentueren en haar buikje te verbergen, terwijl hij toch los genoeg zat voor Dries om hem zonder veel moeite naar boven te schuiven. Hij duwde haar tegen de muur van het kantoor dat de vijf medewerkers van de salesafdeling deelden en veegde haar roodblonde haren opzij, zodat hij een kus in haar hals kon drukken.

‘Jij hoeft niet tot morgen te wachten tot het gaat stormen’, mompelde hij in haar oor. Isa rolde met haar ogen bij die vreselijk kleffe opmerking en ritste zijn jeans open. Dries was een ongelooflijke idioot en hoewel ze zich minstens twee keer per dag ergerde aan zijn belachelijke of domme opmerkingen, wist de man wel hoe hij met een vrouwenlichaam om moest gaan.

‘Minder praten, harder werken.’

Dries grijnsde en trok Isa’s linker knie omhoog. ‘Ja, baas.’

Haar diepe decolleté had zijn werk gedaan. Al van toen ze die ochtend heupwiegend binnen gewalst was, had Dries zijn ogen niet van haar af kunnen houden. Nadat hij verschrikke-

lijk onsubtiel gecheckt had wie er van de andere afdelingen ook werkte die dag, was hij over haar schouder komen hangen.

‘Debby van financiën zit beneden achter haar bureau en de stagiaire bij marketing zit alleen vandaag.’

Isa had het Excelbestand op haar scherm dichtgeklikt en haar bureaustoel met een tikje van haar voet gedraaid. Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Magazijn?’

‘De helft van de mannen daar heeft vakantie en de andere helft weet niet waar ze eerst aan moet beginnen. Die kerels komen vandaag nooit tot boven.’

Ze was rechtgestaan en wilde Dries volgen naar de toiletten, maar bedacht zich halverwege.

‘Dries.’

Hij had zich omgedraaid, zijn gezicht een vraagteken.

Isa had teken gedaan naar een gedeeltelijk afgeschermd hoekje in hun bureau waar enkele archiefkasten stonden.

‘Meer plek dan in het gehandicapentoilet, niet?’

* * *

Scott kneep in het stoffen boekje, zodat het een knisperend geluid maakte. Elena stak twee grijpgrage handjes uit.

‘Goed kunnen doorwerken, zo’n dag alleen op kantoor?’ Hij hield zijn blik op hun baby gericht, die een hoek van het boekje stevig in haar vuistje hield en het wild heen en weer snokte.

‘Ach, er zijn altijd wel mensen die je afleiden.’

Dat was niet gelogen.

Ze dacht aan Dries en zijn gretige handen en liet haar vingertoppen onwillekeurig over haar lippen glijden.

Meer om zichzelf af te leiden dan vanuit nieuwsgierigheid, hief ze het deksel van de grote pot die op het vuur stond. Bolognaisesaus.

‘Ruikt lekker.’ Ze zei het zonder veel enthousiasme.

Scott kwam met een kreun overeind en ging met zijn vingers door zijn korte, bruine krullen. Zijn witte T-shirt was een stukje naar boven gekropen en liet een strook behaarde buik zien.

‘Ik heb ineens genoeg gemaakt om enkele dozen in de diepvries te steken.’

Nu hij vlak naast Isa stond, zag ze dat er verschillende kleine, oranje spatten op zijn T-shirt zaten.

‘Scott,’ zei ze zeurderig, ‘dat krijg ik er nooit meer uit.’

Hij trok de stof weg van zijn buik. ‘Oei,’ zei hij bedremmeld.

‘Geef hier.’ Ze stak haar hand uit.

Scott trok het T-shirt over zijn hoofd en drukte het in haar uitgestoken hand.

‘En doe wat anders aan’, snauwde ze hem toe.

Hij draaide zich om en Isa zag hoe zijn broek net iets te strak zat, wat zijn zwembandjes extra benadrukte. Toen hij uit de keuken verdwenen was, voelde ze zich heel even schuldig over hoe kortaf ze was geweest. Ze trok de schuif onder het vuur open en haalde een middelgrote kookpot boven, die ze onder de kraan vulde met water. Ze zette de pot naast de bolognaisesaus op het vuur en pakte twee borden en twee glazen uit de kast.

Het witte T-shirt, dat nu bedrukt leek met een oranje sterrenhemel, mikte ze in een plastic bakje. Ze spoot er royaal citroensap over, in de hoop dat dat het kledingstuk nog enig-

zins zou kunnen redden. Net toen ze het bestek naast de borden op tafel legde, hoorde ze hoe Scott de keuken weer binnenkwam. Zonder hem aan te kijken, liep ze terug naar het vuur en scheurde ze een pak fusilli open.

Scott greep naar de houten lepel die op het aanrecht lag, maar Isa was hem te snel af. 'Ik zal het wel doen', zei ze zachtjes.

Elena kirde en na een korte aarzeling liet Scott haar achter in de keuken om nog even met hun dochter te spelen.

Isa had de pasta al dente gekookt, hoewel ze hem zelf normaal liever wat langer liet koken. Ze hoopte dat Scott zou inzien dat het haar vredesoffer was. Hij schepte zijn bord minder vol dan anders en strooide een bescheiden laagje kaas over de saus. Gewoonlijk schudde hij half de zak leeg in zijn bord, zodat je nauwelijks nog kon zien dat er pasta onder de berg kaas zat. Het getik van de regen tegen de ramen benadrukte de stilte die er tussen hen hing. Isa zette zo nonchalant mogelijk de radio aan toen ze de waterkan aan de kraan ging bijvullen. Scott prikte de laatste krullen pasta op zijn vork en kneep in een van Elena's voetjes, waarvan ze het sokje bijna volledig uit had getrappeld.

'Ik ga zo dadelijk naar de sportschool. Jij hoeft vanavond toch nergens heen, hé?'

Isa stond even met haar mond vol tanden. Nog voor ze kon antwoorden, stond Scott recht en trok hij de pot bolognaisaus weg voor haar neus.

Isa keek naar haar dochter, die in een wipstoel lag die naast haar op tafel stond. Elena's oogjes volgden haar gefascineerd toen ze rechtstond en de tafel begon af te ruimen.

'Nee hoor, geen probleem.'

Ze probeerde haar stem opgewekt te houden, maar hoorde zelf dat ze niet in haar opzet slaagde en bukte zich snel om de vaatwasser in te laden.

De sportschool was sinds kort Scotts nieuwe hobby. Hoewel hij nooit heel erg sportief was geweest, was hij kort nadat Isa weer was beginnen werken na haar zwangerschap toch naar The Gym beginnen gaan.

‘Originele naam’, had ze gesnoeven, toen Scott er de eerste keer over was begonnen. Hij had het in ieder geval niet aan zijn hart laten komen, want hij ging ondertussen al bijna een maand twee keer per week naar The Gym.

En dan bleef Isa alleen achter met Elena. Ergens vroeg ze zich af of Scott het bewust deed, in een poging om haar moedergevoelens aan te wakkeren.

Ze stak haar hand uit om Elena’s T-shirtje glad te strijken en de baby sloeg met een gebalde vuist naar haar hand.

Scott zwierde zijn sporttas over zijn schouder en Isa zag een bezorgde flikkering in zijn ogen.

‘We zouden haar bedtijd binnenkort moeten vervroegen. Ik heb gelezen dat baby’s op deze leeftijd hun bioritme ontwikkelen. Misschien slaapt ze beter door als we ze iets vroeger in haar bed leggen.’

Isa knikte. ‘Heb je haar al in bad gestoken?’

Scott schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

Hoewel Elena ondertussen vier maanden oud was en al minder fragiel oogde dan toen ze net geboren was, voelde Isa zich nog steeds onwennig wanneer ze haar dochter een bad gaf. De baby klemde haar vingertjes stevig rond Isa’s pink en Isa had het gevoel dat een veel grotere hand zich rond haar keel legde en langzaam kneep.

Zij en Scott hadden alles gehad. Ze waren bijna zeven jaar samen toen ze besloten dat het enige dat hun relatie nog mooier kon maken, een kindje was. Haar zwangerschap was zonder veel problemen verlopen en Olivia had nog gegrapt dat ze waarschijnlijk een huilbaby zouden krijgen als tegengewicht voor de gemakkelijke zwangerschap. Ze had de bittere ondertoon niet uit haar stem kunnen weren, maar Isa was de enige die het opgemerkt had.

Sinds ze tegen haar vriendinnen had gezegd dat zij en Scott een kindje verwachtten, was haar relatie met Olivia sterk verwaterd. Ze begreep wel waarom. Elke keer als ze Olivia zag, gleed Isa's blik ongewild naar de buik van haar vriendin, om te zien of er al een kleine bolling te zien was.

Maar hoewel Olivia haar alcoholinname drastisch beperkt had, was er nog altijd geen aankondiging gekomen. En hoe langer het duurde voor Olivia en Brent met goed nieuws kwamen, hoe stroever het contact tussen Isa en Olivia verliep.

Ze miste haar beste vriendin, zeker nu. Maar hoe kon ze tegen Olivia zeggen dat het moederschap absoluut niet was wat ze ervan verwacht had? Dat ze in paniek geschoten was, die eerste keer dat ze Elena in haar armen had gehouden? Overvallen door radeloosheid.

Ik weet niet wat ik moet doen, was haar eerste gedachte geweest. En dat gevoel was nooit meer weggegaan, ook al kon ze ondertussen aan de buitenwereld wel geloofwaardig laten uitschijnen dat ze haar boeltje op orde had.

Hoe kon ze in godsnaam over zoiets klagen, wanneer zij alles had waar Olivia zo hard naar verlangde?

Isa wikkelde Elena in haar badhanddoek en legde haar

tegen haar schouder. Ze drukte haar neus tegen het pluizige, kleine hoofdje en ademde de babygeur diep in.

Ze voelde zich leger dan ooit.

HOOFDSTUK 2

Louise

‘Fucking kutweer!’

Louise zette haar woorden kracht bij door haar paraplu, die eerst geweigerd had open te gaan en vervolgens constant dichtklapte rond haar hoofd, tegen de grond te keilen.

‘Kloteding.’

Ze hing haar jas over de rug van een keukenstoel en bij elke stap die ze zette, sopten haar voeten in de open pumps die ze droeg.

Om vijf uur zou de nieuwe kinesist van haar vader komen en als ze snel was, had ze nog de tijd om iets anders aan te trekken. Christel, haar vaders vaste kinesiste, was hoogzwanger en zou zeker twee maanden niet komen. Maar als haar baby net zo’n pestkop was als Herman, zou ze hem misschien al wel sneller naar de crèche brengen. Ze had het duidelijk articulerend met haar gezicht naar Louises vader gezegd. Hoewel hij al jaren een cochleair implantaat had, verstond hij je nog altijd beter als hij kon liplezen. Zelf was Louise inmiddels zo bedreven in gebarentaal dat ze haar gesproken taal vaak automatisch ondersteunde met gebaren.

Herman had breed naar Christel gegrijnsd. Ze kenden elkaar ondertussen al zo lang dat Christel wist dat hij haar droge humor wel kon appreciëren.

Louise trok de deur van de woonkamer open en was even uit het lood geslagen toen ze zag dat haar vader niet alleen was. Vlak voor haar neus stond een man met de meest doordringende bruine ogen die ze ooit gezien had. Op zijn jas zaten enkele kleine regendruppeltjes. Het zag er bijna uit alsof het zo bedoeld was. Een stijlvol, subtiel patroontje. Het leek in niets op de verzopen-soepkip-stijl waarin ze zelf noodgedwongen rondliep. Hij keek haar strak aan en stak een hand uit. 'Ik ben Mateo', zei hij zakelijk. 'De nieuwe fysiotherapeut in de praktijk van Christel. Ik kom voorlopig drie keer per week bij je vader langs, tot Christel weer aan de slag gaat.'

Louise schudde de uitgestoken hand en wenste dat ze eerder vertrokken was op kantoor. Dan had ze hier nu niet doorweekt en verkleumd voor de knappe kinesist gestaan.

'Louise.' Ze probeerde haar stem even kort en zakelijk als die van hem te houden.

Mateo hield haar hand net iets langer vast dan nodig.

'Koude handen', merkte hij droog op.

Ze knikte en hield zijn blik vast. 'Het regent buiten. En het is koud.'

Zijn mondhoeken bogen naar boven. Zo kort en onopvallend dat ze even dacht dat ze het zich ingebeeld had. 'Fucking kutweer', concludeerde hij.

Louise trok haar hand terug en met opgetrokken wenkbrauwen deed ze een stapje achteruit. Haar voeten schoven in de natte hakken. Ze kon zich niet van de indruk ontdoen dat de nieuwe fysiotherapeut haar veroordeelde voor haar uitgebreide gamma aan scheldwoorden.

'Ik wist niet dat er iemand thuis was', verdedigde ze zichzelf, en ze voelde een blos over haar wangen kruipen. 'Er stond geen auto op de oprit', vervolgde ze beschuldigend.

Mateo wierp kort een blik op haar vader, die het tafereel geamuseerd aanschouwde. ‘Herman was thuis. En ik sta aan de overkant geparkeerd, omdat ik niet zeker was of ik de oprit nog vrij moest houden voor iemand anders.’

Louise negeerde de laatste opmerking en rolde met haar ogen. ‘Alsof mijn pa mij zou horen als ik nog aan de achterdeur sta.’

‘Je deed nochtans goed je best om luid en duidelijk te spreken.’

Mateo zei het bijna spottend. Verontwaardigd bukte ze zich om haar kleddernatte schoenen eindelijk van haar voeten te trekken. Mateo, die blijkbaar dan toch aan zijn job wilde beginnen, trok ook zijn jas uit.

‘Wel, jij staat gewoon hiertegenover geparkeerd, ik ben helemaal vanaf de bushalte te voet door dit stormweer naar hier moeten lopen, omdat de garage een verkeerd wisselstuk voor mijn auto besteld had.’

Ze trapte de schoenen nijdig tot onder de verwarming, natte vlekken achterlatend op de donkere tegels in de woonkamer. De kleine sokjes die ze in haar hakken had gedragen waren doorweekt en haar tenen voelden bevroren aan.

‘Je zou voor minder beginnen vloeken. Wist ik veel dat de “nieuwe fysiotherapeut” overrijverig zou zijn en een halfuur te vroeg in mijn woonkamer zou staan.’

Ze tekende denkbeeldige haakjes in de lucht bij ‘nieuwe fysiotherapeut’ en schoof bijna uit op haar natte sokken toen ze een voet te dicht achter de andere wilde zetten.

‘Tja, Christel komt pas binnen enkele maanden terug, dus ik vrees dat je het voorlopig met mij zal moeten doen.’

Louise staarde in zijn bruine ogen, die ondertussen niet

meer zakelijk keken, maar speels twinkelden, en kon zich heel even niet bedenken waarom ze dat erg zou moeten vinden.

Ze opende haar mond, maar bij gebrek aan woorden, sloot ze die weer en deed ze gedecideerd enkele stappen in de richting van haar vader, die in zijn zetel zat en geen poging deed om zijn zelfgenoegzame glimlach te verbergen.

‘Och pa, doe maar niet alsof je daar ook maar één woord van hebt verstaan.’ Haar handen gebaarden vliegensvlug haar woorden, alsof ze er zelfs niet bij hoefde na te denken, en ze zag hoe Mateo haar gefascineerd aankeek. De twinkeling in zijn ogen was verdwenen en hij had een schriftje bovengehaald. Hij bladerde tot hij gevonden had wat hij zocht, staarde even naar de pagina en klapte het boekje vervolgens weer dicht.

‘Christel heeft me verteld dat dat je een incomplete, lage dwarslaesie hebt. Kan je me laten zien in welke mate je je onderlijf nog zelfstandig kan bewegen?’

Tot Louises grote verbazing gebaarde hij even vlot als zij dat zo-even had gedaan en ze zag aan haar vaders gezicht dat ook hij verrast was door de handgebaren van Mateo.

‘Jij kan gebarentaal?’

Ze hoorde zelf hoe haar verbluffing bijna beledigend klonk en beet op haar lip. Daar had Christel niks van gezegd. Niet tegen haar, en duidelijk ook niet tegen haar vader.

Mateo knikte en Louise zag kort een gekwelde uitdrukking op zijn gezicht.

‘Het spijt me, dat kwam er onbeleefder uit dan ik het bedoelde.’

Mateo schudde zijn hoofd, alsof hij een nare gedachte wilde wegslingeren en toverde opnieuw een professionele glimlach

boven. Hij richtte zich tot Louises vader en gebaarde dat ze er dringend in moesten vliegen. Ze ging zitten op een van de stoelen rond de tafel, terwijl Herman toonde op welke manier hij nog kon bewegen. Louise zag hoe hij op zijn tanden beet van de inspanning.

‘Hoelang zit je al in een rolstoel, Herman?’

Louise stond prompt recht en draaide zich om. Ze wist wat hij zou zeggen.

Zonder om te kijken, mompelde ze iets over droge kleren en verdween ze door een deur naar de gang.

Ze keek naar haar spiegelbeeld en zag hoe haar mascara dikke, zwarte strepen over haar wangen had getrokken. Haar kleren plakten tegen haar lichaam en ze moest zich in verschillende bochten wringen om ze uit te krijgen. Zelfs haar ondergoed was doorweekt geraakt in de regen. Haar huid was klammig en ijskoud. Ze stak de stekker van het elektrisch vuurtje in het stopcontact en bleef een lange tijd naakt en met gesloten ogen voor de stroom hete lucht staan.

Na een tijd merkte ze dat de huid van haar gezicht begon te trekken, daar waar het opgedroogde spoor van haar zoute tranen liep, en ze trok het kastje naast de wastafel open om enkele wattenschijfjes en een bus reinigingsmelk te pakken. Al haar verzorgingsproducten stonden op de bovenste schappen, zodat haar vader gemakkelijk aan zijn eigen spullen kon op de onderste plank. Het was niet veel. Een scheermesje, scheergel, een nagelschaartje dat begon te roesten en dringend aan vervanging toe was en de eau de cologne die hij al had zolang Louise zich kon herinneren, maar die hij nooit gebruikte.

Loom geworden door de warme lucht, deed ze per ongeluk te veel crème op het wattenschijfje. Ze nam een tweede en wreef ermee over de reinigingsmelk. Ze legde de watjes kort op haar gesloten oogleden en ging er vervolgens met cirkelvormige bewegingen mee over de rest van haar gezicht, tot alle make-up verdwenen was. Met een nat washandje waste ze de resterende crème van haar gezicht. Automatisch gleden de vingers van haar vrije hand naar het litteken dat over haar rechtersleutelbeen naar haar schouder liep. Ze trok haar badjas van de kapstok die naast de deur stond en liet haar armen in de mouwen glijden. Haar natte kleren lagen nog steeds in een hoopje op de grond. Louise knoopte de riem van haar koraalrode badjas dicht. In de woonkamer stond standaard een wasrek. De wasplaats had maar ruimte voor één rek, en Louise herinnerde zich dat ze daar de vorige avond een mand met T-shirts van haar vader op had gehangen. Ze wierp een blik op haar horloge. Twintig voor zes. Haar vaders nieuwe fysiotherapeut zou inmiddels wel weer weg zijn. Om een of andere reden durfde ze zijn naam niet te denken terwijl ze in de badkamer stond, met enkel haar badjas om haar naakte lichaam te bedekken.

Louise raapte de natte kleren op. Ze drapeerde ze netjes over haar arm en trok de stekker van het elektrisch vuurtje uit. Op blote voeten deed ze de deur naar de woonkamer open, waar ze voor de tweede keer die avond oog in oog stond met Mateo.

Mateo

Mateo staaarde Louise lang aan. In haar grijze ogen kijken was veiliger dan datgene waar zijn blik naar zou afdwalen wanneer hij zich niet op haar lange, donkere wimpers zou focussen. Ze droeg een rozige, satijnen badjas die op de juiste plekken aan haar lichaam kleefde en tot net boven haar knieën kwam. Haar zwarte haren, die ze toen ze thuis was gekomen nog in een strakke dot had zitten, golfden nu losjes over haar schouders. Hij merkte dat hij zijn adem inhield en weekte zijn blik van haar los om zijn jas van de leuning van een van de stoelen aan de tafel te nemen.

Vanuit zijn ooghoek zag hij hoe Louise de panden van haar badjas wat dichterbij elkaar trok, zodat de stof haar decolleté en haar hals bedekte.

Ook zonder make-up was ze prachtig.

Hij schraapte zijn keel en ritste zijn jas dicht, blij dat de zoom lang genoeg kwam om niet aan Louise te onthullen welk effect ze op hem had.

Mateo pakte zijn schrift vast en stopte het in de tas die hij had meegebracht. Hij stak zijn hand op naar Herman en gebaarde dat hij maandag terug zou komen. 'Rond hetzelfde uur.' Dat laatste zei hij hardop, meer voor Louise dan voor Herman.

* * *

Hij was blij dat de roeimachine in zijn fitnesscentrum aan een raam stond, zodat hij naar buiten kon kijken. Niet dat er zo laat op de avond nog veel te zien was, afgezien van zijn eigen, zwetende reflectie, maar toch.

Hij dacht aan hoe verkleumd Hermans dochter eruit had gezien toen ze de woonkamer binnenstormde. Louise, heette ze. Dat had Herman hem op voorhand al verteld, lichtelijk bezorgd omdat ze nog niet thuis was. Hij had er niet bij gezegd hoe knap Louise was. Heel even was hij verstijfd toen hij haar luid had horen vloeken, maar het kille gevoel dat zijn binnenste gevuld had, verdween meteen toen hij in haar ogen staarde. *En naar de rest van haar lichaam*, vulde een stemmetje in zijn achterhoofd pesterig aan.

Mateo strekte zijn benen en trok het handvat van de roeimachine ver naar achteren.

Het was wel waar. Het leek wel alsof Louise zonder jas door een stortbui naar huis gewandeld was. Haar flessengroene blouse was dan wel hoog gesloten, maar door de regen plakte de stof tegen haar lichaam en werd elke ronding benadrukt. Haar strakke, zwarte broek liet haar enkels bloot. Mateo zou het koud hebben gekregen van de aanblik van haar, afgezien van wat heel erg dunne sokjes leken, blote voeten in de matzwarte pumps, als hij het al niet zo warm had gekregen van de rest van haar verschijning.

Het had hem alle wil van de wereld gekost om niet naar haar achterwerk te blijven staren toen ze onverwacht de woonkamer uitgelopen was. Hoewel hij het nooit hardop zou toegeven, was hij stiekem wat langer gebleven dan noodzakelijk, in de hoop dat Louise opnieuw zou verschijnen. En ze had hem niet teleurgesteld. Haar paniekerige blik had meteen duidelijk gemaakt dat ze niet verwacht had dat hij nog met haar vader bezig zou zijn en heel even had Mateo zich schuldig gevoeld. Hij stapte van de roeimachine en dacht terug aan Louise en aan hoe de satijnen badjas een

groot deel van haar welgevormde benen had onthuld. Heel even maar.

Hij schrok op uit zijn overpeinzingen toen iemand die achter hem stond zijn keel schraapte en automatisch draaide hij zich om.

‘Jij ziet eruit als iemand die weet wat hij doet. Kan je me toevallig uitleggen hoe ik met dat ding daar moet werken?’

De man die voor hem stond was een halve kop kleiner en had een duidelijk bierbuikje. Hij wees naar de *cable biceps bar*.

‘Tuurlijk’, glimlachte Mateo. ‘Geen probleem.’

Scott

De man op de roeimachine had een verbeterde uitdrukking op zijn gezicht, maar Scott vroeg liever hulp aan een volslagen onbekende dan opnieuw naar een van de trainers van The Gym te stappen. De vorige keer had de vrouw die hem geholpen had hem bijna vol medelijden aangekeken toen ze enkele schijven van de halter had moeten halen. De halter die ze vlak daarvoor zelf enkele keren omhoog had geduwd, bij wijze van voorbeeld.

Met het schaamrood op de wangen had hij de halter een paar keer vaker omhooggeduwd dan ze hem gevraagd had. Toen ze hem had uitgelegd dat er ook een Smith-machine was, zodat hij zonder partner kon trainen, had hij zichzelf voorgenomen om voor het eerst geen hulp meer aan haar te vragen.

Maar de machine waar hij nu al enkele minuten naar had staan kijken, leek hem interessant om zijn armen mee te trai-

nen. Hij was er vrij zeker van dat hij zelf wel kon uitvogelen hoe hij het toestel moest gebruiken, maar hij had al een keer voor paal gestaan in de fitnesszaal en wilde koste wat het kost vermijden dat het nog een keer zou gebeuren.

Daarom stond hij nu met Mateo, want zo had de roeimachineman zich voorgesteld, aan iets wat de *cable biceps bar* heette.

Mateo stak de pin zonder iets te vragen in een van de lichtere gewichten en stiekem was Scott blij dat hij niet gedwongen werd om toe te geven dat de gewichten te zwaar waren. Mateo deed de oefening enkele keren langzaam voor en legde uit waar Scott op moest letten.

‘Zorg dat je je ellebogen strak tegen je lichaam houdt en dat je lichtjes naar achteren leunt. Dan haal je het meest uit je work-out.’

Mateo knikte goedkeurend toen Scott nadeed wat hij zelf had voorgedaan.

‘Voilà, je kan er weer tegenaan. Zodra je merkt dat het goed begint te lukken, kan je altijd nog het gewicht verzwaren.’

Scott bedankte Mateo, die hem aan de machine achterliet en naar de losse gewichten liep.

Het gewicht verzwaren zou nog niet voor meteen zijn, merkte Scott al snel. Want hoewel de eerste keren dat hij de bar naar zich toe trok vlot lukten, begonnen zijn armen al snel te protesteren. Puur op wilskracht voltooide hij de oefening. Het was wel goed geweest voor vandaag. Hij wierp een blik op zijn horloge. Douchen zou hij thuis wel doen.

Scott vroeg zich af of Isa het wel redde, alleen met Elena. Hij wist dat ze het moeilijk had met haar nieuwe rol als moe-

der. Hij had het in haar ogen gezien op het moment dat ze het wriemelende, schreeuwende wezentje voor het eerst op haar buik hadden gelegd. Negen maanden hadden ze zich voorbereid op de komst van hun baby, en toch leek Isa er absoluut niet klaar voor. Hij wel. Als het aan hem lag, kwam er zo snel mogelijk een tweede kindje, maar hij wist ook dat dat nu geen goed idee zou zijn. Toen hij tijdens het eerste bezoek van Nick en Emilie aan de baby had gegrapt dat de tweede kinderkamer niet lang leeg zou blijven, had hij de pure horror op Isa's gezicht gezien. Ze stond achter Nick en Emilie, met twee doosjes suikerbonen in haar handen geklemd, dus hij was er vrij zeker van dat hun vrienden haar blik niet gezien hadden. Nadien had hij erop proberen te letten dat hij niet meer zinspeelde op gezinsuitbreiding, maar hij kon niet ontkennen dat het verlangen naar een tweede kindje wel bleef groeien. En op een gegeven moment zou hij met Isa moeten praten, maar hij was bang waar het gesprek toe zou leiden. En dus stelde hij het uit.

HOOFDSTUK 3

Emilie

Emilie trok de voordeur van haar appartement achter zich dicht en knipte het licht aan.

‘Nick?’

Geen antwoord. Ze liep door tot in de keuken, deed ook daar het licht aan en liet haar tas met een dreun op de keukentafel terechtkomen. De tafel protesteerde wiebelend en Emilie bedacht zich, niet voor de eerste keer, dat Nick de schroeven nog eens wat steviger moest aandraaien. Nick was schrijnwerker en bewaarde al zijn gereedschap in zijn werkplaats, anders had ze het klusje weken geleden zelf al gedaan. Ze griste het memoblokje dat ze gebruikten om hun boodschappenlijstjes op te noteren van het keukenmuurtje en scheurde het bovenste papiertje eraf.

SCHROEVEN TAFEL VASTMAKEN

Ze noteerde de taak in grote blokletters op het blaadje. Na een korte aarzeling schreef ze er nog iets boven.

TO DO NICK

Emilie wierp een blik op het klokje van de oven. Kwart voor acht. Nick was waarschijnlijk nog maar net vertrokken naar zijn volleybaltraining. Haar maag gromde en hongerig trok ze de deur van de koelkast open. Zo te zien was Nick zelf ook laat thuisgekomen, want de wortelen en kabeljauwhaasjes lagen onaangeroerd op de bovenste plank. Ze nam het pak wortelen uit de koelkast en liep naar de berging om enkele aardappelen en een ajuin te halen. Ajuinen snipperen liet ze meestal over aan Nick, omdat haar ogen al begonnen te tranen wanneer ze de ui nog maar gewoon doormidden sneed. Nick zou echter pas binnen twee uur terug zijn en na een vermoeiende avond vol oudercontacten had ze dringend nood aan een warme maaltijd. Met de radio luid pelde ze de ajuin en hakte ze hem fijn tot haar ogen prikten. Ze schildte de aardappelen en zette ze in een pot water op het vuur. De schijfjes wortel stooftde ze samen met de ajuin. Op het moment dat de kabeljauwhaasjes uit elkaar vielen toen ze die uit de stoomkoker haalde, vloekte ze.

Met enkele brokjes vis, een berg gestoofde wortelen en twee kleine aardappelen op haar bord, ging ze aan de keukentafel zitten. Uit gewoonte nam ze haar smartphone en opende ze Pinterest. De homepage had haar vorige zoekopdrachten onthouden en toonde een reeks foto's van trouwjurken en pastelroze tafeldecoratie. Afgeleid door een foto van een tafel vol kleine vaasjes met veldbloemen, stak Emilie een schep wortelen in haar mond. Onwillekeurig haalde ze haar neus op. Wortelen stoven zonder aan het eind een schepje suiker toe te voegen, was toch niet helemaal hetzelfde. Net zoals kabeljauw stomen niet zo lekker was als wanneer Nick de vis samen met een goeie klont boter in de pan smeed. Ze scrolde verder door haar homepage op Pinterest en de aanblik van enkele strakke

zeemeerminjurken pepte haar op. Als ze zich aan haar dieet zou houden, zou ze deze zomer schitteren in een strakke trouwjurk. En dan zou Nick nooit nog klagen over smake-loze, gestoomde groenten en fletse, magere melk. Dan zou hij in één klap zien waarvoor ze al die moeite deed.

Ze sloot de app en opende het groeps gesprek met Olivia, Isa en Louise.

Morgen om 13.30 uur op de parking?

Morgen zou ze, samen met haar beste vriendinnen en haar moeder, een trouwjurk uitkiezen. Een moment waar ze al naar uitkeek nog voor Nick haar de vraag gesteld had. Want dat ze met hem zou trouwen, daar was ze na de eerste date al van overtuigd geweest. Drie jaar geleden had Nick haar zo hard doen lachen dat de cola die ze aan het drinken was er langs haar neus weer uitkwam. De rest van de avond had hij gedaan alsof ze zijn persoonlijke frisdrankautomaat was. Halverwege de animatiefilm die ze samen gingen kijken, had hij heel serieus zijn kartonnen beker tegen haar bovenlip geduwd en gevraagd of ze ook Sprite had. De zenuwen van de eerste date in combinatie met Nicks onbeholpen houding hadden haar opnieuw zo hard doen lachen dat ze bijna buiten gekeken waren door de andere bioscoopbezoekers. Aan het einde van de avond had Emilie zonder nadenken haar handtas tegen de grond gegooid, haar armen rond Nicks nek geslagen en haar lippen op de zijne gedrukt. Ze had pas beseft hoe laat het al was toen ze, vol adrenaline, naar Louise had gebeld om haar relax te doen en die de telefoon slaperig, maar duidelijk ongerust, had opgenomen.

Emilie glimlachte bij de herinnering en zette haar bord in de gootsteen. De volgende ochtend had ze een nieuw bord aangemaakt op Pinterest met de titel 'Wedding'. Louise had met haar ogen gerold toen Emilie haar de foto's van witte baljurken en roze bruidsboeketten had laten zien. Voorbarig, had ze het genoemd. Maar bijna drie jaar later had Emilie toch gelijk gekregen, toen Nick op een vrijdagavond in hun woonkamer op één knie was gegaan. De matte, witgouden ring aan haar vinger had een klein, ingewerkt diamantje en hun namen stonden aan de binnenkant gegraveerd. Veel woorden had Nick er niet aan vuilgemaakt, maar zelfs al had hij een hele liefdesverklaring voorbereid, dan nog zou Emilie er niet veel van gehoord hebben. Zodra Nick het kleine doosje bovenhaalde en op één knie ging zitten, had ze een gesmoorde gil geslaakt en had ze, net zoals op hun eerste date, haar armen rond zijn nek gegooid. In het verhaal dat ze aan haar vriendinnen had verteld, had ze het aanzoek wel wat aangedikt. Ze had hun diezelfde avond nog foto's gestuurd van haar ring. Na aandringen van Nick had ze ook foto's gestuurd van het houten ringdoosje, dat Nick zelf had gemaakt en waarin hij ook hun namen en de datum van hun eerste kus had gegraveerd.

Emilie geeuwde en schikte wat nog overbleef van de vis en de groenten op een plastic bord met vakjes. Nick zou vast veel honger hebben wanneer hij terugkwam van de training. Vakkundig klikte ze het deksel van het bord vast en schoof ze de maaltijd in de ijskast.

Vijf voor negen.

De afwas zou ze morgen wel doen.